

080504 Söndagen före Pingst Claes Strömqvist

Väntan och längtan präglar mycket av vårt liv. När bara det och det är över, så skall det bli annorlunda. Men oftast förblir allt vid det gamla, när målen är uppnådda.

Den här söndagen mellan Kristi himmelfärds dag och Pingst liknar ingen annan under kyrkoåret. Fyrtio dagar efter Påsk gick den uppståndne Kristus över från vår begränsade tillvaro till den obegränsade. Men för att gemenskapen mellan Honom och hans lärjungar inte skulle brytas, utan i stället fördjupas, så gav Han dem löftet om att i Hans ställe skulle den helige Ande komma till dem.

Men det skedde inte samma dag, utan tio dagar senare. Tio dagar av väntan och längtan. Tio dagar säkert fyllda av undran hur det skulle bli. Tio dagar då man var tillsammans i salen i den övre våningen i Jerusalem. Den sal där Jesus hade firat påskmåltiden med dem och den första nattvarden. Tio dagar av bön om Anden.

Kyrkoåret hjälper oss att vara med i detta skeende. Nu är det vi som är samlade i nattvardssalen. Det är vi som är i stort behov av den helige Ande.

Hur skulle det annars vara möjligt att vara lärjunge till denne Jesus idag?

Hur skulle tron på Honom kunna slå rot i våra hjärtan och växa till? Hur skulle det vara möjligt att ta till sig Hans kärlek? Hur skulle den kärleken kunna besvaras? Det skulle inte fungera, om det kom an på våra egna resurser. Jesus skulle - om vi ens hört talas om Honom - inte betyda mer än någon annan från mycket länge sen.

Det för oss omöjliga blir till en ny verklighet genom Anden. Liksom Jesus är Gud personligen som kommer i världen, så är också Anden Guds personliga närvaro., som förmedlar Hans kärlek, Hans tröst, gör Hans Ord och Evangelium levande och skapar tro. Varken genom Sonen eller Anden tvingar sig Fadern på någon - men Han sänder båda till oss som en gåva och ett erbjudande. Och som ett svar på bön.

"Jag har mycket mer att säga er, men ni förmår inte ta emot det nu" hör vi Jesus säga till de första lärjungarna. Det kan vara befriande för oss, som har svårt att få det här att gå ihop med Fadern och Sonen och Anden.

Jesus känner vår begränsning och låter oss därför växa i den takt som passar oss. Det viktiga är inte hur långt vi kommit på vägen, utan att vi är på vägen. Det finns alltid mer att upptäcka och tillgodogöra sig.

Men säger Han: "När han kommer, sanningens Ande, skall han vägleda er med hela sanningen. Han skall förhärliga mig, ty av mig skall han ta emot det han låter er veta."

Det är med Andens utgjutande vid Pingsten som hela sanningen om Jesus Kristus lyser fram. Hela djupet och rikedomen i den Han är och det Han sagt och gjort för oss.

Det är nu först som den sanningen kan bäras ut i världen. Det är nu först som den kan bli mottagen på ett sätt, som gör att livets villkor förändras i grunden.

För detta är inget mänskligt verk - då skulle det aldrig ha blivit något av med kristendom och kyrka.

Det är ju ett helt hopplöst företag - mänskligt sätt- att erbjuda världen att tro på och förlita sig till en fattig profet, som visserligen sagt vissa bra saker, men som dömdes till det mest förnedrande dödsstraff och som se´n skulle ha blivit levande igen.

När man hör de karikatyrer av kristen tro, som presenteras också av sådana som faktiskt borde veta bättre, så bekräftar det bara detta som Paulus skriver: ”Vi predikar en Kristus som blivit korsfäst, en stötesten för judarna och en dårskap för hedningarna, men för de kallade, såväl judar som greker, en Kristus som är Guds kraft och Guds vishet.”

Att det har blivit en fortsättning, att kristustron förts vidare från person till person och generation till generation och att lärjungaskapet till den Upphöjde och Levande Jesus varit möjligt genom tiderna fram till i dag, det är till slut bara Guds eget verk genom Anden. Ett tydligt Guds tecken, som stärker tron hos den som vill se och längtar efter en hållbar tro.

Frågan är om vi idag har tappat bort det här grundläggande? När det gäller kyrkans och församlingens liv, när det gäller vårt eget liv. Aldrig har vår kyrka haft så mycket mänskliga och materiella resurser som de senaste 25 åren.

Vi erbjuder så mycket trevligt. Och ändå tycks det som om tron på och kärleken till Herren Kristus bara avtar. Att det blivit andefattigt.

I det egna livet tar slentrianen och ledan över. Det som en gång upplevdes nytt och fräscht har blivit grått. Den här världens livsmönster och värderingar tar mer och mer överhanden. Bön och bibelläsning går på tomgång.

I det läget får vi de här tio dagarna. Vi har ett nytt behov av, att Kristus sänder Anden, som förhärskar Honom och vägleder oss med hela sanningen. Vi behöver be om Andens hjälp och förnyade vägledning inför det som vi nu har framför oss

Den här bönen om Anden förekommer i varje nattvardsbön. Den bön som omger instiftelseorden. Anden gör undret och mysteriet möjligt. Att vanligt bröd och vin blir identiskt med Kristi kropp och blod. Att Han som sitter på Faderns högra sida också är här alldeles konkret och påtagligt och förenar sig med oss. Och vi får genom Andens hjälp tro på det. Att det gäller oss och är till för oss.

Det här mönstret från den första nattvardssalen och från vår nattvardsbön får vi lägga på allt vad vi gör, som församling och som enskilda kristna. Då blir vi användbara i Guds tjänst och då kan vår väntan och längtan få sin uppfyllelse, men oftast på ett sätt som vida överträffar det vi kunnat föreställa oss.